

A

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜ- ΠΤΟΥ,

ACTVS V. SCENA III.

Σκηνή 7^η.

Senarij & Anapaſtici Aristo- phanij.

Τείμετεσι καὶ Αναπαυστικοὶ Αεισο- φωνοί.

ΓΡΑΤΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

B

ANVS, CARIO, CHO- RVS.

BISETV S. Καείων πλὴν γραυὸν θεὸν ἢ νεα- νίσκου, ἢ ἐρωμένεα πρὸς αὐτὴν ἐπαναχωρήσεως ἀγα-

θῶ ἐλπίδα ἔχειν κελεύει, Ἐμὲ αὐτῆς εἰς ἢ Διὸς ναὸν εἰσέρχεται.

Γρ. **Ε**γὼ δὲ τί ποιῶ; Καρ. τὰς χύτρας αἴς τὸν θεόν

EGo verò quid agam? CA. ollas istas, qui- bus Deum

Ἰδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ὅπι τῆς κεφαλῆς φέ- ρε

In arce collocari conuenit, accipe:

Σεμνῶς ἔχουσα δ' ἡλθεσ' αὐτῇ ποικίλα.

C Et eas capiti impostas defer honesto gradu.

Γρ. Ὡν δ' οὐδέκ' ἡλθον. Καρ. πάντα σοι περὶ ἔ- ξεται.

Nam alioqui versicoloribus ades vestibus.

Ἡξει γδ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἐσπέραν.

AN. Sed quid de eis, quorum causa huc aduene- ram?

Γρ. Ἀλλ' εἶγε μὲν τοι νῆ Δί, ἐγγυὰ σύ μοι

CA. Omnia nunc fient illic, ex sententia.

Ἡξειν ἐνεῖνον ὡς ἐμ', οἶσω τὰς χύτρας.

Nam adolescens ad te rursus ibit sub vespe- ram.

Καρ. Καὶ μὲν πολὺ τῶν ἄλλων χύτρασιν ταύνηα

AN. Atqui si tu mihi fidem dederis, vesperi

Ἄεται ποιοῦσι. τὰς μὲν ἄλλας γδ χύ- τρας,

D Deum ad me redituum: ollas deferam ad eol:

Ἡ γραυὸς ἔπεισ' ἀνώτατω. ταύτης δὲ νυῶ

CA. Enimvero longe diuersum haec olla ab aliis

Τῆς γραυὸς, ὅπι πολλῆς ἐνεῖσιν αἱ χύτρας.

Faciunt ollis in aliis spuma candida

In summo esse solet: in his autem anicula

Ollis, caua subest spuma: olla summum tenuem.

Σχόλια. Τὰς χύτρας αἴς τὸν θεόν.] ἔθος γδ ἦν, ἐν ταῖς ἰδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων, ὁσπερ εἰν ἐπιμύθων χύ- τρας περιπομπεῦσθαι ὑπὸ γυμνασίων ποικίλως ἡμφιεσ- μύθων, καὶ τούτων ἀπὴρχοντο χαιρεσίηια τοῖς θεοῖς δπομένοντες. Ἐπὶ δ' κεφαλῆς.] ἔπειδ' ἡ, ὅποτε μέ- λοιν βωμοῦς ἀφιδρύειν ἢ ἀγαλμα θεῶν, ἔφοντες ὁ- ππεια ἀπὴρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυμύθους ἀχαρ- σήηια δπομένοντες τ' ὑπὸ τῆς διαίτης. ὅθεν καὶ ἐν ταῖς Δαναΐσι. Μαρτύρομαι δὲ Ζεῦς Ἐρκίς χύτρας. Παρ' αἴς ὁ βωμὸς αἴς ἰδρύθη ποτέ. Αὐτῇ ποικίλα.] λέγει τὸ ἱμάτια. ἢ ἡ ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα σεμνῶς ἡλθεσ'. πορουργοῖς γδ καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπουον. δὲ ἔ- ὑπονοεῖν ὅτι ἡ γραυὸς ἐβιάσθη καὶ σῶμεισθ' ἡλθε τῶ νεα- νίσκου, καὶ ὅτι ἡ γραυὸς ποικίλα ἡλθεν ἔχουσα ἱμάτια. Ἡ γραυὸς ἔπεισ' ἀνώτατω.] ἐν τῶ ὑπερλεῖν τὰ μαγειρευό- μύθια ὁσπεια. γραυὸς γδ καλεῖται ὁ ἀφρὸς ὁ ἀνώτατω, ἢ τὸ πιγνύμύθον ἐλαῶδες τῶ ζωμῶ. ἢ ὅπι φάνεα τ' ἀ- θάρης, τὸ ἔκ' ἐτι τοῖνικυ καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐκ τ' ποικίλ' ἔξ' ἢ χοροῦ.

E faciam? quid me vertam? Carion ridiculè eius verba excipit, & quasi illa roget, quidnam in ea pompa factura sit, cum praesertim omnes rei alii cui gerendae intenti sint, ait, τὰς χύτρας, &c. τὰς χύτρας. Moris erat tum in dicandis aris, & cuiuspiam Dei statua sacrandae, vt mulier adesset, vestibus compta varij coloris (ed fortasse res spectabat, vt colorum varietas variam significaret hominum alacritatem, & multiplicem numinis potestatem.) Praeterea vt muliercula ad eum modum vestita, ollas secum ferret leguminibus coctis plenas, quae primitiae essent, & noui Dei libamina prima. αἴς, scilicet σῶ. λαβοῦ- σα, vbi acceperis, acceptas. σεμνῶς, grauiter & reuerenter, neque hoc scommate caret: quo enim magis se componet anus ad grauitatem, eo, vel Diis ipsis risum ciebit maiorem. αὐτῇ. Vi- tro, nemine te admonente vt ποικίλα gestares, etiam si peropus erat, vt in exornanda sic muliere, laborandum nobis fuisset. Ea autem indue- rat, non vt Deo ita placeret, sed vt amatum adole- scentem in amorem sui ita pelliceret. ποικίλα post ἔχουσα. ἢ ἱμάτια. ὧν δ'. Imperfecta est oratio, subaudiendum quid tandem futurum? aut aliud huiusmodi. Carion satis intelligens mentem aniculae, verba illi obtruncavit in ore,

GERARDVS. Εγὼ δὲ.] Anus haec expo- stulatura de iuvene quem deamabat, Chremyli domum antea ingressa, cum re infecta videt Plu- tum exire, & omnes iam ad pompam accingi, de recuperando amico spem nullam ipsi relinqui, lamentabili voce exclamat, ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; Ego autem quae tam atroci iniuria sum affecta, quid

G